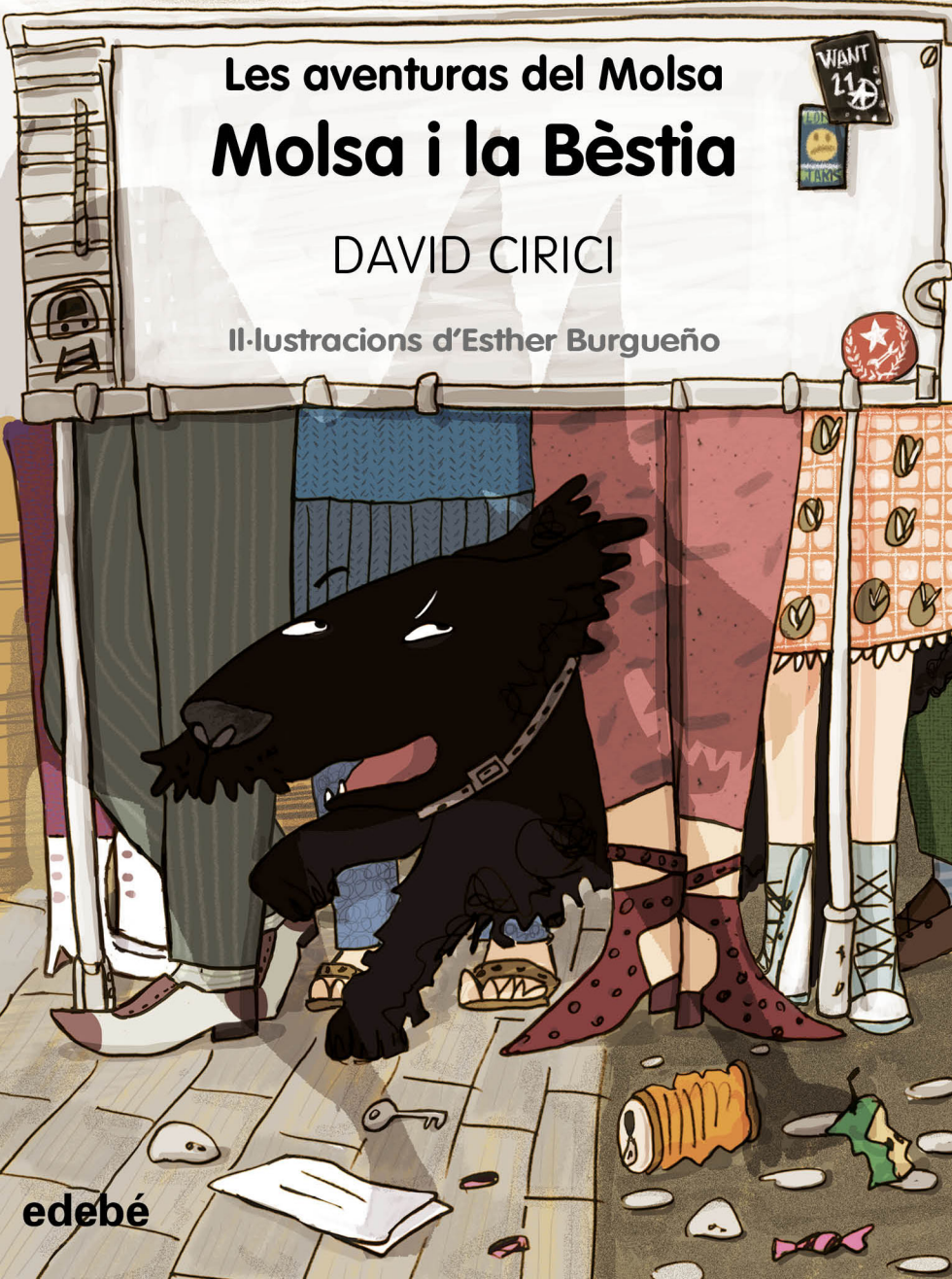

Les aventuras del Molsa
Molsa i la Bèstia

DAVID CIRICI

Il·lustracions d'Esther Burgueño

Molsa i la Bèstia

David Cirici

Molsa i la Bèstia

edebé

© David Cirici, 2020
© Il·lustracions: Esther Burgueño, 2020

© Ed. Cat.: Edebé, 2020
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, febrer 2020

ISBN: 978-84-683-4689-2
Dipòsit legal: B. 594-2020
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

1

La pilota cau al riu i la sort és que estic viu

Em pensava que ja no viuria més aventures, però estava ben equivocadament. Aquesta és la meua segona història*. Comença un vespre de primavera, en un parc, a prop d'un pont que travessa el riu. La Janinka juga amb la Menta i amb mi. Llança ben lluny una pilota del mateix color gris que les taronges. Fa olor de goma, de Janinka i de baves nostres, i l'hem d'anar a buscar.

Ja ho hem fet unes quantes vegades, i ens divertim trobant la piloteta entre les flors, traient-la d'una paperera, descobrint-la entre

* Podeu llegir la història de la meua vida d'abans a *Molsa*, publicat en aquesta mateixa col·lecció.

els peus d'una parella que es fa petons en un banc o alliberant-la d'un arbust espès i polsós. Però la Janinka hi torna, i aquesta vegada la llança molt més lluny, a veure si també l'hi tornem. La pilota topa amb un arbre, rebot, va a parar sobre la barana del pont, rebot, rebot enlaire i...

I aquí comença aquesta nova història: en el moment en què la pilota de color gris taronja, que fa olor de goma, de Janinka i de baves nostres, rebot sobre la barana i s'enfila cap al cel.

La Menta i jo mirem enlaire. Veiem la pilota grisa allà dalt. Sembla quieta, retallada contra el cel gris fosc del capvespre. I de sobte ens adonem que comença a caure. Però ja no cau sobre el pont, ni sobre la gespa, ni entre les flors dels parterres. Cau cap al riu. D'un salt, la Menta s'enfila a la barana del pont i belluga la cua, emocionada. Jo faig el mateix. La piloteta grisa continua caient, i ara, per sota el pont, passa una d'aquestes

enormes embarcacions de càrrega que fan olor de petroli i de peix podrit. I plaf: la pilota va a parar sobre el tendal de lona que deu servir per protegir la tripulació del sol i de la pluja. I com que soc així i, de vegades, faig les coses sense pensar-me-les gaire, salto per agafar la pilota. Pel camí, mentre caic, tinc temps de pensar que el pont és molt més alt que no em pensava i que m'esclafaré contra la coberta de l'embarcació. Però vaig a parar sobre el tendal, i no em faig gens de mal. Mossego la piloteta, aixeco el cap, i veig la Menta dalt del pont, que es va allunyant perquè la barca se m'endú riu enllà, cap al mar.

El sol s'està ponent. A l'altra banda del riu ja s'han començat a encendre els llums de la ciutat. L'aigua espurneja, plena de reflexos. La Menta borda, cada vegada més lluny. Deixo la pilota i també lladro. I em sento cada vegada més sol mentre baixo pel riu sota un cel que es va fent fosc.

Ara, al costat de la Menta, molt lluny, també hi ha la Janinka, que crida que salti, que torni. I jo em miro l'aigua, el riu que corre, la distància que hi ha fins a la riba, i no sé què fer, i dubto, i corro d'una banda a l'altra com si hagués de trobar una sortida que em portés a terra ferma. Però al meu voltant tot és aigua fosca, negra, esqueixada pels reflexos dels llums de les finestres, i lladro que tinc por, i lladro que no sé què fer.